PASTIERSKY LIST PRI PRÍLEŽITOSTI UKONČENIA JUBILEJNÉHO ROKA 250. VÝROČIA VZNIKU SPIŠSKEJ DIECÉZY

(Prosím, prečítať namiesto homílie v nedeľu 15. novembra 2026)

Drahí bratia a sestry, milá diecézna rodina! Dnes sa končí jubilejný rok, v ktorom sme si pripomínali 250 rokov od vzniku našej Spišskej diecézy. Keď premýšľam nad budúcnosťou našej diecézy, čoraz viac si uvedomujem, že sa nemôžeme pýtať na to, aké podujatia pripravíme alebo koľko aktivít uskutočníme. **Oveľa dôležitejšie je pýtať sa, či naše rodiny, spoločenstvá a farnosti pomáhajú ľuďom osobne sa stretnúť so živým Ježišom Kristom.** Či dokážeme vieru žiť a odovzdávať ďalej. V uplynulých mesiacoch sme sa nad týmito otázkami spoločne zamýšľali aj v našich diecéznych spoločenstvách, kde sme zdieľali svoje skúsenosti, obavy a túžby. Veľmi pozorne som ich počúval. Osobitne ma povzbudilo aj spoločné stretnutie všetkých členov pastoračných rád farností naprieč celou diecézou. V týchto rozhovoroch som vnímal úprimnú túžbu po Cirkvi, v ktorej sa kňazi, zasvätené osoby a veriaci laici dokážu navzájom počúvať, otvorene a s láskou spolu hovoriť, spoločne rozlišovať a niesť zodpovednosť za život svojich spoločenstiev a farností. Som presvedčený, že práve takáto ochota kráčať spoločne je jedným z dôležitých darov, ktoré si z jubilejného roka diecézy máme odniesť do budúcnosti.

Drahí bratia a sestry, potrebujeme si však pravdivo priznať aj to, že odovzdávanie viery sa v mnohých našich rodinách oslabilo alebo dokonca prerušilo. Už nemôžeme automaticky predpokladať, že deti vyrastajú v prostredí živej kresťanskej viery alebo že mladí ľudia po prijatí sviatosti birmovania zostanú prirodzene súčasťou farského spoločenstva. Stretávame rodičov, ktorí sami potrebujú znovuobjaviť základy viery. Poznáme ľudí, ktorí sa od Cirkvi vzdialili, hoci v ich srdci možno stále zostáva túžba po Bohu. Vidíme mladých, ktorí zápasia s množstvom povinností a hľadajú svoje miesto v živote farnosti. Tieto skutočnosti nemajú byť dôvodom na rezignáciu. Sú pozvaním, aby sme sa s novou odvahou pýtali, ako dnes ohlasovať evanjelium a ako byť blízko človeku. Ježiš Kristus poslal svojich učeníkov, aby išli, ohlasovali evanjelium a získavali učeníkov zo všetkých národov. Aj naša diecéza preto potrebuje spoločenstvá, ktoré sa neuzatvárajú iba do svojho zaužívaného života, ale dokážu vyjsť v ústrety ľuďom. Spoločenstvá, v ktorých sa nikto necíti vopred odmietnutý, kde sa človek môže pýtať, hľadať, postupne dozrievať vo viere a zakúšať Božiu blízkosť. Preto vás chcem dnes pozvať k spoločnému uvažovaniu. Prosím, aby sa nasledujúce otázky stali predmetom modlitby a úprimného rozhovoru v našich rodinách, farských spoločenstvách a osobitne v pastoračných radách farností.

Prvá otázka: Koho dnes naša farnosť neoslovuje? Kto zostáva mimo nášho spoločenstva? Sú to mladí ľudia po birmovke, mladé rodiny, rodičia, osamelí, ľudia v životných krízach alebo tí, ktorí sa z rôznych dôvodov vzdialili od Cirkvi? Zaujímame sa o nich? A čo by sme mohli urobiť, aby pocítili, že aj pre nich je v našej farskej rodine miesto? Niekedy sa cesta k človeku začína veľmi jednoducho: osobným pozvaním, záujmom, rozhovorom alebo ochotou počúvať bez predsudkov.

Druhá otázka: Ako pomáhame rodinám odovzdávať vieru ďalším generáciám? Rodina zostáva nenahraditeľným miestom, kde sa človek prvýkrát učí dôverovať, odpúšťať a modliť sa. Vieme však, že viaceré manželstvá a rodiny sa rozpadávajú a mnohí potrebujú povzbudenie a pomoc. Preto sa pýtajme, či ich naše farnosti dostatočne sprevádzajú. Či im pomáhame objavovať krásu spoločnej modlitby, čítania evanjelia a rozhovorov o viere. Viera sa totiž neodovzdáva iba vysvetľovaním náboženských právd. Odovzdáva sa predovšetkým svedectvom života.

Tretia otázka: Ako privádzame dospelých k osobnému stretnutiu s Ježišom Kristom? Naša pastoračná pozornosť sa často prirodzene sústreďuje na deti a mladých, najmä počas prípravy na prijatie sviatostí. Je to dôležité. Ale nesmieme zabudnúť, že aj dospelý človek potrebuje rásť vo viere. Aj on má svoje otázky, zranenia a túžby. Aj on potrebuje počuť základné posolstvo evanjelia: Boh ťa miluje, Ježiš Kristus za teba zomrel a vstal z mŕtvych a pozýva ťa do nového života. Pýtajme sa preto, či v našich farnostiach vytvárame priestor na biblické stretnutia, katechézu dospelých, malé spoločenstvá, rozhovory o viere a vzájomné sprevádzanie. Nestačí človeka pripraviť na prijatie sviatosti. Potrebujeme mu pomáhať, aby zo sviatostného života skutočne žil podľa Ježišovho evanjelia. Preto sme v niektorých farnostiach začali učenícke školy pre dospelých a chceme v nich postupne pokračovať ďalej.

Štvrtá otázka: Čo konkrétne potrebujeme zmeniť, aby sa v našich rodinách a farnostiach obnovilo odovzdávanie viery? Táto otázka si vyžaduje odvahu a úprimnosť. Možno niektoré naše zaužívané postupy už neprinášajú ovocie, aké sme od nich očakávali. Možno venujeme veľa energie tomu, čo sme robili vždy, ale menej pozornosti tomu, čo ľudia dnes skutočne potrebujú. Nebojme sa preto spoločne modliť a rozlišovať, čo máme zachovať, čo prehĺbiť a čo potrebujeme robiť inak. Nejde o zmenu pre zmenu ani o odmietanie dobrých tradícií. Ide o vernosť poslaniu, ktoré nám zveril Ježiš Kristus. A tá si niekedy vyžaduje aj odvahu hľadať nové cesty.

Pozývam všetky pastoračné rady farností, kňazov, zasvätené osoby i vás všetkých, bratia a sestry, aby ste sa k týmto otázkam v nasledujúcich mesiacoch vrátili. Aby ste sa nad nimi spoločne modlili, rozprávali a hľadali konkrétne odpovede. Prosím, skúste pomenovať aspoň jeden konkrétny a uskutočniteľný krok, ktorým počas nasledujúceho roka posilníte odovzdávanie viery. Niekde to môže byť pravidelné stretnutie s rodičmi, inde nové spoločenstvo dospelých, osobné sprevádzanie mladých alebo pozvanie ľudí stojacich na okraji farského života.

Nejde nám o vytváranie ďalších organizačných povinností. Ide o niečo oveľa podstatnejšie: **aby naše rodiny a farnosti boli miestami, kde ľudia osobne stretávajú živého Ježiša Krista, rastú vo viere a dokážu ju odovzdávať ďalším.** Aby sa naše spoločenstvá nestávali iba miestami náboženských služieb, ale skutočnými domovmi viery, v ktorých sa ľudia poznajú, prijímajú, navzájom si pomáhajú a spoločne kráčajú za Kristom.

Bratia a sestry, chcem jasne pripomenúť, že my sme generáciou, ktorej Boh zveril svoju Cirkev práve v tomto čase. Nemôžeme rozhodnúť o všetkom, čo prinesie budúcnosť. Môžeme však rozhodnúť o tom, či budeme dnes žiť svoju vieru opravdivo, či budeme otvorení Božiemu Duchu a či sa odvážime odovzdávať evanjelium ďalej. Nech sa preto koniec jubilejného roka stane začiatkom novej horlivosti za Pána a jeho Cirkev.

Prosím, modlite sa aj za mňa, aby som bol uprostred vás svedkom radosti, nádeje a lásky, ktorú prináša Ježišovo evanjelium. Na príhovor Božej Matky a svätého Martina, patróna našej diecézy, vám udeľujem svoje apoštolské požehnanie: V mene Otca i Syna i Ducha Svätého.

Váš biskup František